

CINDA
WILLIAMS CHIMA

A woman with long blonde hair, wearing a blue and white fur-trimmed outfit, stands in a snowy, moonlit landscape. She is holding a sword and looking forward. The background is a bright, circular moon in a dark, snowy sky.

ŠÍLA STÍNŮ
SEDMÍŘÍŠÍ V TROSKÁCH

SÍLA STÍNŮ

CINDA
WILLIAMS
CHIMA

SÍLA STÍNŮ
SEDMIŘÍŠÍ V TROSKÁCH

#BSKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

HarperCollins Children's Books
a division of HarperCollins Publishers
195 Broadway
New York, N. Y. 10007
www.harpercollins.com

Endpaper map illustration © 2009 by Disney Enterprises, Inc.,
Additional map illustration by Laszlo Kubinyi

Copyright © 2017 by Cinda Williams Chima

Translation © 2019 Zuzana Halamíčková
Czech edition © 2019 Nakladatelství Slovart

Published by agreement with the author and author's agents,
The Lotts Agency, Ltd.

All rights reserved

Cinda Williams Chima
Síla stínů

Z anglického originálu
Shadowcaster (HarperCollins, New York, 2017)
přeložila Zuzana Halamíčková

Grafická úprava a přebal Erin Fitzsimmonsová
Kresba na přebalu Alessandro Taini
Editor Petr Hejný

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o.,
v edici #BOOKLAB v roce 2019

Vydání první
Sazbu zhotovil Alias Press, s.r.o., Bratislava
Tisk FINIDR, s.r.o., Český Těšín

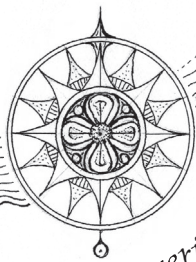
ISBN 978-80-7529-694-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Všem, kteří milují knihy – učitelům,
knihovníkům, knihkupcům, rodině a přátelům,
kteří mě naučili, že knihy jsou brána k snům.
A některé z nich se dokonce vyplní.*

SEDMI

Shivering Fens
Hallowmere

KRÁLOVSTVÍ FELLO

Rivertown

Eastgate

Dyrnnewater

Westgate

Osada

Demonai

Hanalea

LEE WATER

Swansea

KRÁLOVSTVÍ
TAMRON

Fetters Ford

Delphi Road

TAMRONSKY LES

Malthus
Shrine

Tamron
Court

Tamron Road

Tamron Road

West Road

Harbor Road

Oden's
Ford

South Road

Sand Harbor

Southgate

JÍŽNÍ OSTROVY

Bruinsport

BRUINSWALLOW

ŘÍŠÍ

Grey Lady

Fellsmarch

VALE

LEDOVÉ MOŘE

SEVERNÍ OSTROVY

Wizard Head

Chalk Cliffs

Firehole

Fortress Rock

náhorní plošina
Alyssa

Way Camp

Hunters Camp

Queen Court

Harlot

Spiritgate

Delphi

KRÁLOVSTVÍ ARDEN

Temple Church

Middle Sea

North Road

Pohoří Heartfang

Bittersweet Keep

OCEAN INDIO

Ardenscourt

East Road

Bastion Bay

Ardenswater

Heartfang

Bright Stone Keep

Bitter Springs Road

Watergate

mys Gryphon

Wastes

WE'ENHAVEN

Hidden Bay

Claw

REZIDENCE U VYHNANCŮ

Lyssina muška ve tvaru jepice se zaleskla ve slunečním světle a lehce dopadla na zčeřenou hladinu Plačící říčky. Lyss se zapřela a zatáhla za prut.

„Neškubej s ním tolik,“ napomenul ji šeptem její bratr Adrian. „Počkej, až k tobě dopluje po proudu. Jepice neumějí plavat.“

„Moje třeba ano,“ odsekla Lyss.

„Jestli za něj chceš tahat, tak bys měla používat větší mušku,“ doporučil jí Adrian a natáhl se pro svou brašnu. „Mám tady jednu, kterou by sis...“

„Přestal bys mě laskavě komandovat?“

Adrianovi bylo třináct – jenom o dva roky víc než Lyss – tak by se snad nemusel chovat, jako by měl všechno v malíčku. I když to byla pravda.

„A ty přestaň ječet, nebo vyplašíš všechny ryby,“ okřikl ji a natáhl se po jejím prutu.

Lyss se chtěla dostat z jeho dosahu, a tak ustoupila dál od potoka, uklouzla na uvolněném kameni a tvrdě dopadla na zadek.

„Krucinál!“ zaklela a mnula si kostrč.

Adrian se svalil na břeh vedle ní a svíjel se smíchy. Lyss by ho nejradši praštila, ale pak si uvědomila, že je to od chvíle, kdy jim zemřela sestra Hana, poprvé, co ho slyší se smát.

Ale stejně. Ona přece taky potřebuje něco, čemu by se mohla zasmát. A tak ho strčila do potoka.

Vynořil se, prskal vodu, ale ještě pořád se smál. Hlavu měl hladkou jako vydra. Několika rychlými tempy se dostal ke břehu (plavání měl v malíčku taky) a vyšvihl se z vody ven.

„Takže toho rybaření můžeme klidně nechat,“ vyrazil ze sebe. Všichni pstruzi už jsou na míle daleko.“

„Chceš říct, že budeme už zase muset jíst sušenou zvěřinu?“

„Já jsem ty ryby nevyplašil.“

Lyss se snažila ovládnout, ale nebylo to nic jednoduchého. Máma, královna, jí pořád opakovala, ať si vždycky dvakrát rozmyslí, co vypustí z pusy, jenomže přemýšlení se jaksi vždycky konalo až potom. Její starší bratr byl jiný. Skoro se s ním nedalo hádat. Táta vždycky říkával, že Adrian má hodně dlouhý doutnák. Ale jakmile ho někdo jednou zapálil, doutnal až do skonání světa. Nedal se uhasit. Už nikdy.

Leželi na zádech bok po boku a mžourali v pozdně letních slunečních paprscích, které se k nim prodraly mezi chvějícími se osikovými listy nad jejich hlavami. Adrian se chvěl taky a Lyss trochu hryzlo svědomí. On přece nemůže za to, že jejich sestra Hana je mrtvá a že se jí život obrátil vzhůru nohama.

„Nechci se tam vracet,“ prohlásila. Adrian jen cosi zabručel.

„Myslím to vážně. Mohli bychom zůstat tady nahore a žít se tím, co si nasbíráme nebo ulovíme.“

„Asi bychom se opravdu museli žít sběrem. Na rybaření bych se radši nespolehal.“

„Z luku střílím docela dobře,“ namítla Lyss. „I táta to říká. A ty zase znáš všechny rostliny a kde je najít. Než napadne sníh, mohli bychom si postavit chatu. Anebo se nastěhovat do támhle těch rozvalin,“ máchla rukou směrem ke Queen Court Vale pod nimi. „Mohli bychom tomu říkat Rezidence u vyhnanců.“

Adrian zavřel oči a dlouze, roztřeseně vydechl. Lyss mu ve tváři viděla bolestné vrásky. Oba od toho potřebují utéct – jenom ho o tom musí přesvědčit.

Vstala, vytáhla si z brašny deník a to jméno si zapsala. *Rezidence u vyhnanců*. A potom ji načrtla – hrubý obrys pobořeného letního paláce. Ze dvou komínů se vinul proužek kouře a oni dva koukali z oken ven.

Šťouchla do bratra a deník mu ukázala. Obvykle její příběhy a kresby obdivoval, ale tentokrát jen zavrtěl hlavou. „Jak dlouho myslíš, že by trvalo, než by nás domorodci vypátrali?“

„Do té doby by královnou musel být někdo jiný.“

„Ale my přece máme jinou královnu. Máma se nikam nechystá. A korunnní princeznou tě jmenují, teprve až ti bude šestnáct. To je až za pět let.“

„Jenomže jakmile se na tu dráhu jednou vydám, už se nebudu moct vrátit ani z ní nikam odbočit.“ Odmlčela se a zahleděla se na bratra. „Proč bychom čas od času nemohli mít krále?“

„Jestli máš na mysli mě, tak odpověď zní ne,“ řekl Adrian a dospěl k závěru, že ignorovat ji nemá cenu. Posadil se a zády se opřel o osikový kmen.

„A co Finn?“

„Finn?“ Adrian obrátil oči v sloup. „Já vím, že jsi do něho zamilovaná, ale...“

„Nejsem do něho zamilovaná!“ vyhrkla Lyss.

„Podívej, o krále nikdo nestojí. A o čaroděje na trůně už vůbec ne. Domorodci by kvůli tomu rozpoutali válku a Arden by sem vpadl a celé království by zabral.“ Po očku pohlédl na Lyss. „Když už je řeč o Ardenu, král Gerard by se toho jistě rád ujal.“

„Toho jsem nemyslela,“ namítla Lyss a hlas se jí třásl vzteky. „Ten se na trůn Šedých vlčic nikdy nedostane. Nikdy. Nějak už to zařídím, aby za Haninu vraždu jednoho dne zaplatil.“

Jejich sestra Hana zahynula v bitce s jižanskými vojáky poblíž hranic. Ardenský král tam sice osobně nebyl, ale byli to jeho vojáci, jeho rozkazy, a tudíž jeho vina.

„A nemyslíš, že by se ti to zařizovalo snáz, kdybys byla královna?“ nadnesl Adrian. Měl ve zvyku jí říkat věci, které kdesi ve skrytu duše věděla, ale nechtěla je vytahovat na světlo.

Lyss zavřela oči, ale bylo už pozdě. Zpod víček jí vyklouzla slza a stékala jí dolů po tváři. „Není to fér,“ špitla a otřásala se vzlyky. „Já jsem přece královnou nikdy být neměla.“

Adrian se natáhl a vzal ji za ruku.

Když ucítila, že mu z prstů proudí kouzla, ucukla. „Nech toho!“ okřikla ho. „Přestaň mě utěšovat.“

Adrian se zamračil. „Copak ty nenosíš svůj talisman? Neříkal ti snad Ohnivý tanečník, že si ho nikdy nemáš sundávat?“

„Nenapadlo mě, že se budu muset chránit před svým vlastním bratrem.“

„Nezáleží na tom, s kým jsi, prostě ten talisman budeš nosit,“ prohlásil. Už zase jí něco nařizuje. Když neodpovídala, změnil tón. „Co se děje, Lyss? Čeho se bojíš doopravdy?“

„Hanu měli všichni rádi,“ vypravila ze sebe Lyss nešťastně. „Byla by to skvělá královna. Já se na to vůbec nehodím.“

„To není pravda. To, že nejsi Hana, ještě neznamena, že z tebe nebude skvělá královna,“ uklidňoval ji Adrian. „Ty jsi zase dobrá v jiných oblastech.“

„Jako třeba?“

Trvalo mu celou minutu, než na něco přišel.

„Vždycky říkáš pravdu.“

„To možná říkám,“ souhlasila Lyss, „ale mám kvůli tomu jenom potíže.“

„Nenecháš si líbit žádné levárny.“

„To přece královny musejí dělat celý den. A přiřazují k tomu ještě své vlastní.“

Adrian se zasmál. „Vidíš? Už teď toho o vladaření víš spoustu.“

Lyss jenom zavrčela. Jí na její situaci nic zábavného nepřipadalo – ani trošičku.

Po chvíli se Adrian ozval znovu. „Jsi skvělá pozorovatelka – nic ti neujde. Umíš skvěle stopovat, výborně jezdíš na koni a z luku vždycky zasáhneš cíl. A taky jsi fakt dobrá v psaní a kreslení a úžasně hraješ na basilku. Když napíšeš nějakou píseň, zasáhne člověka přímo do srdce.“

To byla pravda. Když se vyjadřovala písemně, měla čas přemýšlet a přeformulovat. Na rozdíl od toho, když otevřela pusu.

„Možná králi Gerardovi napíšu nějaký ošklivý vzkaz,“ řekla Lyss a protočila panenky. „To by ho mělo srovnat do latě. Můžou mi to napsat na náhrobek: Písemně jí to šlo lépe.“

„Takže ve skutečnosti se bojíš tohohle? Co o tobě řeknou lidi?“

„To s tím souvisí,“ odpověděla Lyss. „Tohle království existuje už přes tisíc let. Nechci, aby na mě lidi vzpomínali jako na královnu, která ho zničila.“

„Pokud tohle království někdo zničí, ty to nebudeš.“ Adrian zaťal zuby.

„Ale obviní z toho mě. Já bych musela být královnou v nějakých nudných časech – ne teď, uprostřed války.“

„Tady se ale žádné nudné časy nekonají. Byli jsme v bryndě už před pětadvaceti lety, když na trůn nastoupila máma. A teď to není o nic lepší.“ Chvilí vyčkával, ale když nic neříkala, pokračoval. „Tahle válka nemůže trvat věčně. A stejně to musíš být ty, nikdo jiný tu není.“

„A co Julianna? Ta aspoň jako královna vypadá.“

Julianna byla jejich sestřenice, dcera tety Mellony. Byla štíhlá a elegantní a vždycky říkala ty správné věci. Lidi ji měli rádi.

Adrian si odfrkl. „Vážně si myslíš, že by byla lepší než ty? Vždyť nemá takový charakter jako ty. Ani srdce.“

Každý by byl lepší než já, chtěla říct, ale věděla, že to není pravda. Sice o tu pozici nestála, ale nevěděla o nikom jiném, kdo by se na to hodil.

„Nesmíš na sebe být tak přísná,“ řekl Adrian. „Je ti teprve jedenáct, a když Hana zemřela, bylo jí dvacet. Tak se s ní přestaň srovnávat.“

„Jenomže všichni ostatní to dělají,“ zamumlala Lyss.

„Než se ujmeš vlády, bude z tebe nejspíš už stará paní,“ uklidňoval ji Adrian. „Budeš mít spoustu času, aby ses na to připravila.“

„Tobě se to lehce řekne,“ namítla Lyss, třebaže věděla, že mu křivdí. „Ty si můžeš dělat, co chceš. Odjedeš si do Oden's Fordu a na nás si ani nevzpomeješ.“

Adrian zvedl plochý kámen a začal házet žabky. Oblázek se několikrát odrazil od hladiny a doletěl až na druhou stranu řeky. „To už teď nejspíš nepůjde,“ povzdechl si.

Lyss na něj zůstala zírat. „Jak to myslíš? Já vím, že to ještě pár let potrvá, než budeš dost starý na to, abys mohl nastoupit na Mystwerk, ale...“

„Chtěl jsem odjet už teď a učit se s léčiteli.“

„Kouzelník mezi léčiteli? O tom jsem ještě nikdy neslyšela.“

„Přesně tohle říká každý, komu se o tom zmíním. A teď, když je Hana po smrti, už máma nechce o Oden's Fordu ani slyšet.“

Lyss si našla vlastní kamínek a poslala ho za Adriano-vým, jenomže ten její se odrazil jenom dvakrát a pak zmizel pod vodou. „Ona si to ještě rozmyslí.“

„Čím to, že je vždycky snazší být optimista, když se jedná o obavy někoho jiného?“ zasmál se hořce Adrian. „Ale nepřišli jsme sem přece proto, abychom se bavili o mně a o mých trampotách.“

Lyss se kousla do rtu a připadala si sobecky. „Ale můžeme, jestli chceš.“

Zavrtěl hlavou a zahleděl se na ni svýma modrozelenýma očima. „Nepřivedl jsem tě sem proto, aby ses tady mohla schovat. Sem k bývalému hlavnímu městu jsme se vypravili, protože pocházíš z rodu, který odsud vládl celému kontinentu. Někdy člověk musí poodstoupit, aby si uvědomil, kdo vlastně je. Věř si, Lyss. Jsi silná osobnost a chytrá jsi na to dost. Nikdy si od nikoho nenech namluvit nic jiného. Tyhle hory miluješ a náš národ taky. Jsi čestná, víš, co je správné, a nikdy se nevzdáváš. Jsi vytrvalá a nemyslíš jen na sebe. A přesně takovou královnu potřebujeme. Raději bych měl na trůně tebe než patnáct Juliann. Anebo pět set Finnů.“

Lyss pocítila jiskřičku naděje, ale vzápětí zase uhasla. „Pořád se mi zdají ty sny. Všichni jsou mrtví a já stojím sama na špici Hanaley, jenom já a vlci.“

„Nebudeš na to sama. Máma tě to naučí a táta ti pomůže a budeš mít přísežného kapitána, jako je kapitán Byrne. A já ti taky pomůžu, jak jen budu moct, udělám, co budeš chtít. I kdybych do Oden's Fordu nakonec jel, až dostuduju, vrátím se a pomůžu ti.“

Taky bych královně raději pomáhala, než abych jí sama byla, pomyslela si Lyss. Ale i tak to pro ni hodně znamenalo, vědět, že bude mít bratra po boku. Klekla si a pohlédla mu do tváře.

„Slibuješ?“ zeptala se a vzala ho za obě ruce. „Slibuješ, že mě tu nenecháš samotnou?“

„Slibuju,“ potvrdil a díval se jí přímo do očí. „Zapíšeš se do dějin jako slavná královna, a já budu hrát jakoukoli roli, kterou mi přidělíš.“

Bylo to trochu jako požehnání. Ještě pár sekund tam klečeli vedle sebe, a pak Adrian řekl: „Ale teď bychom si radši měli najít nějaké dobré tábořiště, dřív než se setmí.“

PLAČÍCÍ ŘÍČKA

Lyss si nabrala hrnek vody z Plačící říčky a spláchla jí suché sousto sýra a sucharu. Kéž by mohla stejně snadno spláchnout i vzpomínky. Zbytek její čety se rozvaloval na břehu říčky kolem ní. Jakmile se ujistili, že se jejich poníci dostatečně napili, využili příležitosti chvíli si odpočinout a něco málo sníst.

Suchar zajedla několika proužky sušené zvěřiny tuhé jako podešev a hrstí sušeného ovoce a oříšků. Příděly, které fasovali během tažení, už jí lezly krkem. Jenomže postupující armáda nemá čas lovit a opékat si čerstvé maso.

Od chvíle, kdy na břehu tohoto potoka tábořili s bratrem Adrianem, tenkrát, když umřela Hana, uplynuly teprve čtyři roky. Před čtyřmi lety jí bratr slavnostně přísahal.

Nebudeš na to sama.

A pak, jen o pár měsíců později, o Slunovratu, bratra i tátu přepadli v ulicích Fellsmarsh. Otce zavraždili a Adriana někam odvěkli; na dlažebních kostkách po něm zbyla jen jeho zakrvácená brašna s léčivý.

Otce pohřbili v katedrále vedle Hany a pak jako na jehlách čekali na zprávy o Adrianovi. Čekali požadavek neumožně vysokého výkupného od ardenského krále anebo nějaký strašlivý důkaz o jeho smrti. Ale nedostali nic. Po čtyřech letech bez sebemenší zprávy už Adriana pokládali za mrtvého. Všichni až na Lyss. Navzdory všem důkazům ještě pořád věřila na zázrak. Prostě nemohla než doufat, že by mohl být ještě naživu. Třeba ho vězní v nějakém žaláři dole na jihu, třebaže zdravý rozum jí napovídal, že než být ardenským vězněm, to už by na tom byl lépe, kdyby byl po smrti.

Kdyby byl mrtvý, věděla bych to.

Zpočátku překypovala různými plány, jak ho pojede hledat. Takovou výpravu jí však matka přísně zakázala a přidělila jí osobní strážkyni, která ji bude ve dne v noci hlídat, aby měla jistotu, že se její jediné přeživší dítě někde potají nevytratí.

Později i přes Lyssiny vytrvalé protesty Adrianovi vystrojili pohřeb. A nakonec Lyss dospěla natolik, aby pochopila, že i kdyby byl Adrian ještě naživu, nemá nejmenší ponětí, kde po něm pátrat.

Ještě pořád se jí ale zdávalo o tom, že se objeví u dveří a bude se divit, proč se ho nikdo nevydal hledat. Tohle je země nesplněných slibů, odpověděla v duchu. Zvykej si. Od chvíle, kdy jsi zmizel, jsem toho měla spoustu na práci.

Lyss přes vodu hodila plochý kámen, ale potopil se dřív, než doskáká k druhému břehu. Sasha vedle ní prohrabávala svou brašnu. Nepochybně doufala, že objeví nějaký kousíček jídla, který jí unikl. Nikdo z vojáků neměl na těle ani gram tuku, ale Sasha byla urostlá a její apetit tomu odpovídal.

„Tumáš,“ hodil jí Cam pytlík sušených bobulí. „Já už jsem se najedl.“

Sasha mu ho hodila zpátky. „Jen si to hezky sněz, vojíne. Mám kosti obalené masem mnohem víc než ty.“

Byla to pravda. Cam vždycky vypadal, že by mu troška vykrmování jediné prospěla – mohl by se převlékat za bičem a dalo se jen doufat, že jednoho dne své ruce a nohy doroste.

Sasha Talbotová a Cam Staunton byli členové gardy královny z rodu Šedých vlčic, kteří byli během tažení pověřeni střežením Lyss. Nosili sice stejnou maskovací uniformu jako ostatní vojáci, ale měli jediné poslání – udržet dědičku trůnu naživu. Jak válka pokračovala a Lyss docházela trpělivost, byl tento úkol čím dál obtížnější.

Staunton byl v gardě teprve krátce. Jeho matka bývala v Lyssině jednotce desátnicí. Padla minulý rok ve Fens a na Cama tak spadla péče o dva mladší bratry.

Pohřební hranice ještě ani neuhaslý, a dvanáctiletý Cam se už vypravil za Lyss a prosil, aby mohl narukovat k Horalům. „Madam, chtěl bych za vás bojovat,“ oznámil. Už teď vypadal ve střehu, bradu držel vzhůru a ramena vzad. „Všichni povídají, že s vámi se určitě dostanu k nějaké akci.“

„Zůstaň ještě chvíli doma, Came,“ řekla. Byla sice jenom o dva roky starší, ale připadalo jí to jako celá desetiletí.

„Vy jste přece byla ve válce už ve dvanácti,“ namítl Cam. „Máma mi o tom vyprávěla. Když vám bylo třináct, tak jste u Hallowmere mrtvému veliteli vytrhla z rukou prapor Šedých vlčic a vedla útok, který jižáky zatlačil až na moře. A minulý rok jste...“

Lyss zvedla obě ruce, aby ho zarazila. „Nesmíš věřit všemu, co se povídá. Historiky bývají čím dál barvitější. A hodně toho vynechávají.“

Cam zaťal zuby. „Mezi Horaly přece slouží spousta lidí v mém věku. Jediný důvod, proč jsem se ještě nezapsal, byl ten, že mi to máma nechtěla dovolit. Vždycky říkala, že se musím starat o bratry.“

Lyss věděla, že kterýkoli jiný velitel by ho okamžitě přijal. Byl slibnější než mnozí z těch, kteří už v armádě